

“ΨΙΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

τεύχος δοκιμαστικό #

“Από την κατασκευή των
εθνών, από το παραμύθιασμα
στις εκλογικές διαδικασίες,
από τον κοινωνικό
κανιβαλισμό μέχρι τους
φασίστες τίποτά δεν είναι
πια “Ψιλά γράμματα”...”

vogliamo tutto
e per tutti

Στην Νέα Σμύρνη
και τις γύρω περιοχές

**“Vogliamo tutto e per tutti
τα θέλουμε όλα και για όλους”**

**Η συλλογικότητα Vogliamo tutto δημιουργήθηκε στα τέλη του 2008 στη Νέα Σμύρνη. Είμαστε μια αναρχική συλλογικότητα, με πολύπλευρες θεωρητικές και ιδεολογικές καταβολές. Το σίγουρο είναι ότι επιθυμούμε και επιδιώκουμε να λειτουργούμε αυτοοργανωμένα και αντιιεραρχικά, ενάντια σε κάθε θεσμό εξουσίας και διαμεσολάβησης. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο γίνεται και η έκδοση του “Φίλα γράμματα”, προκειται για ένα αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης της συλλογικότητας.
τυπωθηκέ σε 1000 αντίτυπα.**

Θα το βρείτε -μάτι με μας- σε καποιους απο του δρόμους της Νέας Σμύρνης και σε αυτοδιαχειριζομενα στεκία και καταλήψεις.

νοέμβρης 2012

e- mail: contact@vogliamotutto.org

Η απάτη των εκλογών

Η εξαπάτηση του εκλογικού σώματος είναι πλέον πέρα για πέρα εμφανής. Δεν πρόλαβαν να περάσουν λίγες εβδομάδες από την εκλογική νίκη της ΝΔ τον Ιούνιο και τα σλόγκαν της επαναδιαπραγμάτευσης, της μη αντοχής της κοινωνίας για άλλες επώδυνες περικοπές (πόπο στενοχώρια!) και οι υπόλοιπες διγλωσσίες ξεχάστηκαν και έχουν πλέον αντικατασταθεί από τις «προσπάθειες για δίκαια (sic) μέτρα» και την «ανάγκη παραμονής της χώρας στο ευρώ με κάθε κόστος». Φυσικά δεν μας προκαλεί καμία απολύτως έκπληξη αυτή η στροφή. Πάγια πιστεύουμε και διαδίδουμε ότι η υποτιθέμενη εκλογική διαδικασία δεν είναι τίποτα παραπάνω από σάχη στα μάτια των καταπιεσμένων, των από τα κάτω, εκείνων που την εποχή της κρίσης θυσιάζονται χωρίς δεύτερη σκέψη στο βωμό του κέρδους των αφεντικών. Για το λόγο αυτό προτάσσουμε την εκλογική αποχή. Ας προβληματιστούν ωστόσο οι απονήρευτοι ψηφοφόροι, εκείνοι που δυστυχώς έχουν εμποτιστεί και διακατέχονται από την αυταπάτη της δήθεν προερχόμενης από τους ίδιους εξουσίας. Εξαπατήθηκαν για ακόμη μια φορά, εγκλωβίστηκαν σε διλήμματα που έθεσε το ελεγχόμενο από το σύστημα εξουσίας μιντιακό σύστημα και έδωσαν ακόμα μία λευκή επιταγή στους εξουσιαστές τους.

Ο ρόλος του ΣΥΡΙΖΑ ως νέα σοσιαλδημοκρατία

Με γοργό ρυθμό συντελείται η σταδιακή μεταμόρφωση του ΣΥΡΙΖΑ στο νέο ΠΑΣΟΚ, στη νέα σοσιαλδημοκρατία που φιλοδοξεί να πάρει την θέση της παλιάς. Λες και δεν έχουν πάρει χαμπάρι εκεί στη Κουμουνδούρου ότι αυτό ακριβώς που βιώνουμε στην Ελλάδα, στην Ευρώπη ολόκληρη είναι ακριβώς η αποτυχία της σοσιαλδημοκρατίας. Η αποτυχία ενός «σοσιαλιστικού» συστήματος που μοίρασε «κοινωνικό κράτος» και λοιπά τυράκια προκειμένου να κάμψει τον ριζοσπαστισμό που αναδυόταν στην Ευρώπη και να υφαρπάξει τη συναίνεση. Και τα κατάφερε. Οι τελευταίες όμως δεκαετίες και ειδικά τα δύο τελευταία χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης κατέδειξαν με τον καλύτερο τρόπο την αξία του κοινωνικού κράτους, των λεγόμενων «κατακτήσεων» που δυστυχώς δεν ήταν αποτέλεσμα ενός συνεπούς ριζοσπαστικού εργατικού κινήματος αλλά μικρών ίσως μόνο εκλάμψεων αυτού. Ως συνέπεια αυτής της ανεπάρκειας είναι η κυριαρχία να διαχειρίζεται αυτές τις «κατακτήσεις» (στην ουσία πρόκειται για παραχωρήσεις από πλευράς της εξουσίας) προς όφελός της. Εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης και άγριων ενδοσυστημικών ανταγωνισμών η σοσιαλδημοκρατία και οι παραλλαγές της χωρίς δεύτερη σκέψη θυσίασαν το στρατόπεδο της εργασίας προκειμένου να διασωθεί εκείνο της ιδιοκτησίας, της εξουσίας και των προνομίων. Με διαχειριστικά προτάγματα του στυλ «έναν άλλον καπιταλισμό είναι εφικτός» ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να διασπείρει μακροπρόθεσμα μόνο ήττα και απογοήτευση. Παρακολουθούμε τη στροφή αυτή με μεγάλη ικανοποίηση γιατί είναι ιδιαίτερα ευχάριστο για τις θέσεις μας να αποκαλύπτεται ο φιλοσυστημικός ρόλος της ρεφορμιστικής αριστεράς. Αποκορύφωμα της φιλοσυστημικής θέσης του ΣΥΡΙΖΑ οι φωτογραφίες με τους συνδικαλιστές της αστυνομίας, τους «ανθρώπους» που ψεκάζουν με χημικά τους διαδηλωτές του ΣΥΡΙΖΑ και που τώρα η ηγεσία του γλείφει μπροστά στην προοπτική ανάληψης της εξουσίας. Η διαχειριστική λογική του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε αντίθεση με τα πραγματικά ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και γενικά των καταπιεσμένων της κοινωνικής πλειοψηφίας. Αύριο ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα διστάσει να χρησιμοποιήσει τους «ανθρώπους» με τους οποίους τώρα φωτογραφίζεται για να καταστείλει τις κοινωνικές και εργατικές διεκδικήσεις.

Ας μην έχουμε καμία αμφιβολία. Το οικονομικό και πολιτικό αυτό σύστημα δεν έχει πλέον να προσφέρει τίποτα παραπάνω από περισσότερη φτωχοποίηση της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, περισσότερη συγκέντρωση εξουσίας, περισσότερο αποκλεισμό της κοινωνικής βάσης από τη λήψη αποφάσεων, κοινωνικό καννιβαλισμό και αποκλήρωση.

Η ευρωπαϊκή - διεθνής διάσταση των εξεργειών

Αν και στην έναρξη του σίριαλ Τρόικας και μνημονίων η κρίση παρουσιαζόταν ως ένα ιδιαίτερο ελληνικό φαινόμενο οφειλόμενο στα ειδικά χαρακτηριστικά του έλληνα εργαζόμενου στο δημόσιο και καταναλωτή (τεμπέλης, χαραιοφάνης, υπερκαταναλωτικός, ευνοημένος) πλέον είναι φανερό ότι η ελληνική κρίση αποτελεί απλώς ένα μέρος της γενικότερης καπιταλιστικής κρίσης στην Ευρώπη και φυσικά δεν έχει σχεδόν τίποτα να κάνει με το ανύπαρκτο «υπερδιογκωμένο» δημόσιο. Ας μας εξηγήσουν τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια πως γίνεται μαζί με την Ελλάδα να αντιμετωπίζουν προβλήματα δανεισμού και ύφεση όλες οι χώρες του ευρωπαϊκού νότου. Ρωτάμε με αφέλεια, μήπως δεν φταίει ο κωλοχαρακτήρας των Ελλήνων, των Ισπανών, των Ιταλών και των Πορτογάλων; Μήπως αυτό που βιώνουμε είναι αναπόφευκτο αποτέλεσμα της οικονομικής ενοποίησης άνισων ανταγωνιστικά οικονομικών (βλέπε Ε.Ε. - Μασάτριχ);

Μήπως τελικά ο στόχος μέσα από τα προγράμματα δανοιοδοτήσεων (διάσωση τα λένε) και εξαρτημένης «ανάπτυξης» είναι η μεγαλύτερη οικονομική και πολιτική μας υποδούλωση; Μήπως τελικά αυτό το περίπλοκο σύστημα διαπλοκής κράτους, κεφαλαίου και υπερεθνικών οργανισμών (βλέπε Ε.Ε., ΔΝΤ, ΕΚΤ) επωφελείται από τη φτωχοποίηση του εργατικού δυναμικού, την κατάργηση δικαιωμάτων του, τον αποκλεισμό του από τα κέντρα λήψης αποφάσεων και τελικά την περιθωριοποίηση του; Η απάντηση είναι ένα κραυγαλέο ΝΑΙ. Η αρπαγή του κοινωνικού πλούτου, η βαθύτερη εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού και ο αποκλεισμός του κοινωνικού παράγοντα από τη λήψη των αποφάσεων ευνοεί τα καπιταλιστικά συμφέροντα της Ευρώπης (κυρίως της Γερμανίας-Γαλλίας) στον ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ. Ωστόσο επειδή το οικονομικό σύστημα είναι πλέον τόσο πολυδαίδαλο και αλληλοσυνδεδεμένο αυτοί οι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί προσπαθούν να ισορροπήσουν έτσι ώστε να αποτρέψουν μια πιθανή κατάρρευση ολόκληρου του συστήματος. Εξ ου και οι εκκλήσεις Ομπάμα, ακόμα και του Κινέζου γενικού γραμματέα για τη διατήρηση της σταθερότητας της Ευρωζώνης.

Η τάση για περισσότερο οικονομικό και πολιτικό συγκεντρωτισμό στην Ευρώπη φαίνεται πλέον ξεκάθαρα. Το εγχώριο πολιτικό προσωπικό της οικονομικής εξουσίας παραγκωνίζεται από το αντίστοιχο ευρωπαϊκό (ευρωπαϊκή επιτροπή - Γερμανία) και διεθνές (ΔΝΤ). Η ντόπια πολιτική εξουσία απλώς επικυρώνει τις αποφάσεις που λαμβάνονται στο Βερολίνο και τις Βρυξέλλες ενώ συγχρόνως οι δηλώσεις για περισσότερη «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» (έτσι εννοούν το να αποφασίζουν όλο και λιγότεροι πλούσιοι για όλο και περισσότερους φτωχούς) συνεχώς πληθαίνουν και παρουσιάζονται ως πανάκεια για την κρίση! Οι ίδιες ακριβώς αιτίες που οδηγούν στη περαιτέρω φτωχοποίηση μας πλασάρονται ως μοναδικές λύσεις διεξόδου. Σαφέστατα, η ντόπια πολιτική εξουσία είναι στην ουσία σε πλήρη συμφωνία με τις αποφάσεις αυτές απλώς όπως διατείνονται θα επιθυμούσαν ένα πιο ήπιο ξεζούμισμα μας, αλλά στην παρούσα φάση οι ενδοκαπιταλιστικές διαμάχες δεν τους επιτρέπουν κάτι παραπάνω.

Η τελικη έξοδος από την κρίση

Βασικός πυλώνας της κυρίαρχης ρητορικής είναι η περίφημη έξοδος από την κρίση, η οποία συστηματικά μας πλασάρεται είτε σαν ένα τυχαίο γεγονός (όπως π.χ. η κακοκαιρία) είτε σαν αποτέλεσμα σχεδόν άσχετων αιτιών. Όλα αυτά για να κρυφτεί η πραγματική φύση της, ότι είναι δηλαδή μια κανονικότατη καπιταλιστική κρίση με όλα τα δραματικά αποτελέσματά της. Η κρίση ενός συστήματος οικονομικής και πολιτικής εξουσίας που όταν είναι πιο σταθερό βασίζεται στην εκμετάλλευση, την απομόνωση, την ανισότητα και την καταστολή και όταν κλονίζεται η μοναδική του διεξοδος είναι η ενίσχυση των βάσεων του. Επομένως, για τους εργαζόμενους, για τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους αυτό το σύστημα βρίσκεται συνεχώς σε κρίση. Μόνο η ξεθεμελίωσή του πρώτα από τις συνειδήσεις των ανθρώπων και μετά από το κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό πεδίο μπορεί να προσφέρει τις δυνατότητες δημιουργίας μιας κοινωνίας ισότητας και αλληλεγγύης.

Στην διάρκεια του προηγούμενου αιώνα δοκιμάστηκαν οι εναλλακτικοί τρόποι διεξόδου από τις καπιταλιστικές κρίσεις: Φασιστικά καθεστώτα και πόλεμος για να ταϊστούν οι εργαζόμενοι βορά στην καπιταλιστική μηχανή. Ολοκληρωτικά «κουμμουνιστικά» καθεστώτα σπαρμένα με στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όσο και να προσπαθούν οι διάφοροι νοσταλγοί τους να τα ξεθάψουν από το χρονοντούλαπο της ιστορίας δεν θα τα καταφέρουν γιατί έχουν καταδικαστεί στη συνείδηση του κόσμου. Μοναδική μας διεξοδος είναι η αποτίναξη του εξουσιαστικού ζυγού από τις ανθρώπινες σχέσεις. Η δημιουργία κοινότητας ισότητας και η ελεύθερη συνένωσή τους. Ο στόχος αυτός περνάει μέσα από τους ακηδεμόνευτους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες. Από την επανίδρυση της κοινότητας και της αλληλεγγύης μεταξύ των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων και τη δημιουργία κοινού μετώπου απέναντι στο κράτος και τα αφεντικά. Κανένα κόμμα, καμία ιεραρχική μορφή οργάνωσης δε θα μπορέσει ποτέ να εκφράσει τις επιθυμίες και ανάγκες μας. Η κατάργηση της μάστιγας του κράτους και του κεφαλαίου και η πραγματική κοινωνική αυτοδιεύθυνση μπορεί να προσφέρει την μοναδική έξοδο από τη βαρβαρότητα.

ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΣΕ

ΚΑΘΕ ΤΕΙΤΟΝΙΑ

Στον πόλεμο των φτωχών οι μόνοι που γελούν είναι το κράτος και τα αφεντικά

Ενώ από τη μια κράτος, ΜΜΕ, φασιστοειδή και κάθε λογής ρουφιανόσογο σπέρνουν το φόβο, κραυγάζουν απελπισμένα για εθνική ενότητα εγγυώνται καταστολή των όποιων κοινωνικών αντιστάσεων, από την άλλη ο κοσμάκης αναζητά πρώτη, δεύτερη ακόμα και τρίτη δουλειά καθώς και διπλές κλειδαριές για να κλειδαμπαρώσει το φόβο του μες στο σπίτι του.

Αυτή η γενικότερη συνθήκη σε συνδυασμό με τους νέους νόμους και διατάγματα που εισήγαγε το κράτος τα δύο τελευταία χρόνια στο τομέα των εργασιακών, με την όλο και πιο απάνθρωπη εκμετάλλευση των εργαζομένων από τα αφεντικά, με τη συσσώρευση των εξαθλιωμένων σε περιορισμένο γεωγραφικό χώρο, με την πείνα, με τις μαφίες που σε συνεργασία με κρατικούς μηχανισμούς λυμαινούνται περιοχές και ανθρώπους, με την σταδιακή εξαθλίωση της ντόπιας μεσαίας τάξης που χάνει το όνειρο της ανέλιξης (που βασίστηκε στο κόπο και στο αίμα μεταναστών και ντόπιων προλετάριων) συνθέτουν το πεδίο που εξασφαλίζει τη γοργή ανάπτυξη του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Καθώς η κρίση κεφαλαίου επηρεάζει και τις κοινωνικές σχέσεις, η ανασφάλεια, ο φόβος, ο ανταγωνισμός, ο φιλοτομαρισμός, η ρουφιανιά, η παθητικότητα, η περιχαράκωση στον ατομισμό, οι διαχρονικές δηλαδή αρετές του καπιταλιστικού μοντέλου δόμησης της κοινωνίας σε συνθήκες που αναφέραμε παραπάνω παίρνουν διαστάσεις κοινωνικού κανιβαλισμού. Την επιθετική αυτή συμπεριφορά εκτρέφει το σύστημα και προωθεί την προβολή της αποξένωσης και της απομόνωσης εναντίων ομοίων (ατόμων, κοινωνικών ομάδων). Αυτός ήταν ένας light ορισμός του κοινωνικού φαινομένου. Η πραγματική εικόνα είναι να κλέβει ο ένας εξαθλιωμένος τον άλλον εξαθλιωμένο, να μαχαιρώνει ο ένας φτωχός τον άλλο, να αλληλορουφιανεύονται για μια θέση δουλειάς και πολλά ακόμα που μπορεί να φτάσει κανείς από την μιζέρια και την ανέχεια. Σε τέτοιες συνθήκες κομμάτια της κοινωνίας επιλέγουν εκ διαμέτρου αντίθετες κατευθύνσεις. Ο ένας δρόμος είναι η συνειδητή επιλογή της αντίστασης, της αξιοπρέπειας, της αλληλεγγύης και της κοινωνικής και ταξικής απερίθωτης. Ο άλλος είναι ο δρόμος του κατευθυνόμενου φόβου και της αντικοινωνικής και εξουσιαστικής μανίας, αποκορύφωση του οποίου είναι η συνειδητή επίθεση στους αδύναμους και συγχρόνως ταξικά ομοίους που επιχειρεί ο φασισμός.

Θα δοκιμάσουμε να δώσουμε μια εξήγηση. Όταν λεηλατείται η ζωή σου, ο φόβος είναι μια λογική αντίδραση, πόσο μάλλον όταν αναφερόμαστε σε πολιτικά παθητικά υποκείμενα χωρίς καμία ενεργή δραστηριοποίηση είτε πολιτική, είτε κοινωνική. Είναι σίγουρο λοιπόν ότι αυτός ο φόβος δεν έχει αντικείμενο και συνεπώς όταν αυτός εκφραστεί από εξαθλιωμένους ανθρώπους μπορεί να εκθρέψει φασιστικές, κανιβαλιστικές και αυτοκαταστροφικές πρακτικές για να ξερκίσει την επαπειλούμενη εξαθλίωση του και να εξοντώσει αυτούς που του τη θυμίζουν, δηλαδή τους ομοίους του.

Για την καταστροφή αντιλήψεων που επιτρέπουν την εμφάνιση αυτού του αυτοκαταστροφικού κοινωνικού φαινομένου είναι απαραίτητη καταρχάς η αναγνώριση της κατάστασης του ότι η ψαλίδα ανάμεσα σε πλούσιους σύγχρονους δουλεμπόρους και σε φτωχούς μεγαλώνει συνεχώς και όσοι δεν

δεν έχουν πάρει θέση σε αυτό το βουβό πόλεμο, σύντομα θα χρειαστεί να πάρουν. Η κατανόηση και η αλληλεγγύη στα ταξικά μας αδέρφια (ότι χρώμα και να έχουν) που πάνω στα εξαθλιωμένα σώματα τους έχει χτιστεί ένα ολόκληρο εμπόριο ανθρώπων- εργατών θα έπρεπε να είναι δεδομένη και να μην προπαγανδίζεται. Το ότι συμβαίνει όμως σημαίνει ότι τα αφεντικά και οι νεοναζί γυρεύουν θηράματα για το στρατό τους από την τάξη μας. Για μια κοινωνία που θέλει να ζήσει την ελευθερία, την ισότητα και την αλληλεγγύη μεταξύ ανθρώπων δε χρειάζεται απέλαση μεταναστών αλλά αφανισμός εξουσιαστών και φασιστών. Με λίγα λόγια η συνειδητοποίηση και η απεικόνιση του πραγματικού εχθρού των λαών (κράτος και κεφάλαιο) και η οργάνωση για την καταστροφή του είναι η εγγύηση για ένα κόσμο χωρίς δυνατούς και αδύναμους χτισμένο πάνω από τα τσιμέντα, απ' τις γραβάτες πάνω από τις σβάστικες, από τις σύριγγες, απ' τις μαφίες και απ' τις σεξιστικές αλχημείες.

**ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΕΥΤΥΗ ΚΑΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
ΣΕ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ
ΡΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!**

**Στα χνάρια της ιστορίας...
(έθνος, φυλή και άλλα παραμύθια)**

Η μετανάστευση κατά μία έννοια, δηλαδή η εκούσια και πολλές φορές νομαδική μετακίνηση από έναν τόπο σε έναν άλλον προς αναζήτηση καλύτερων συνθηκών ήταν συνήθης πρακτική από τα πρώτα χρόνια της ανθρώπινης παρουσίας. Η έννοια αυτή λοιπόν δεν είχε εξαρχής αρνητική χροιά. Το πρόβλημα αρχίζει όταν τα αφεντικά αρχίζουν να παίζουν με τις έννοιες του μέσα και του έξω. Με αυτό θέλουμε να πούμε ότι υπάρχει πολιτική και οικονομική σκοπιμότητα στην κοινωνική-εθνική ένταση και αντίστοιχα στον κοινωνικό-εθνικό αποκλεισμό και φυσικά στην διαχείριση-εκμετάλλευση και των ενταγμένων και των αποκλεισμένων, με διαφορετικό τρόπο βέβαια. Γυρνάμε λοιπόν αιώνες πίσω, στη γέννηση του καπιταλισμού και στη δημιουργία των «νέων» αφεντικών, των αστών να δούμε πως δημιουργήθηκε το μέσα και το έξω του κοινωνικού ιστού.

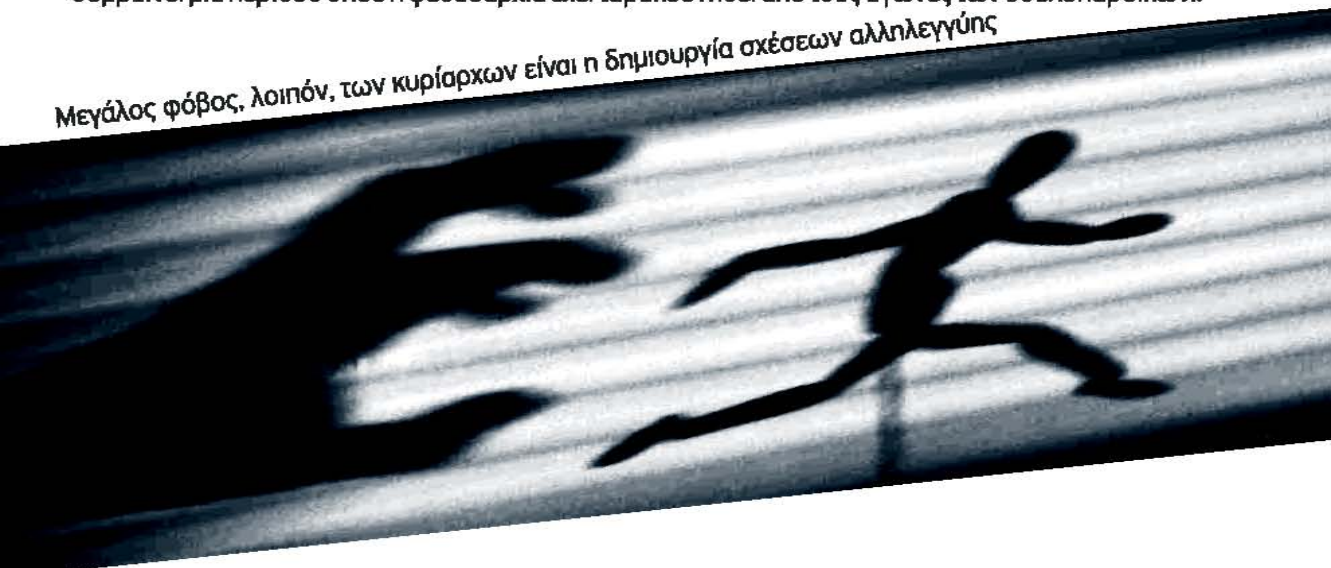
Τον 14 αιώνα η φεουδαρχική εξουσία έχει αρχίσει και αποδυναμώνεται λόγω των επεκτατικών πολέμων, την διάλυση των αυτοκρατοριών, τους ταξικούς αγώνες των δουλοπάροικων και τις επιδημίες που θερίζουν την Ευρώπη. Το γεγονός- σημείο για την σταδιακή κατάρρευση της φεουδαρχίας και την αρχή του καπιταλισμού ήταν η κατάκτηση του Νέου Κόσμου, η οποία έχει μείνει στην ιστορία ως ανακάλυψη του Νέου Κόσμου. Ο Νέος Κόσμος αναφέρεται συγκεκριμένα στην ήπειρο της Αμερικής, αλλά σύντομα οι Ευρωπαίοι «ανακάλυψαν» με τους στρατούς τους και τις υπόλοιπες ηπείρους. Βασικό σημείο εδώ είναι ότι αλλάζει η μορφή του κεφαλαίου. Στη φεουδαρχία το κεφάλαιο είναι η γη (και οι εργάτες της?) και είναι συγκεντρωμένο στους φεουδάρχες. Στο σύστημα που γεννιέται αυτή την περίοδο το κεφάλαιο είναι πιο ευκίνητο, τα χρήματα είναι το μέσο και η τάξη που επωφελείται είναι η αστική. Κατά κύριο λόγο αυτή η τάξη αποτελείται από εμπόρους. Μετά την κατάκτηση των «νέων» ηπείρων υπάρχει πλήθος νέων φτηνότερων εμπορευμάτων που εισάγονται στην αγορά και η τάξη των εμπόρων αρχίζει να συσσωρεύει κεφάλαιο. Να σημειώσουμε ότι το βασικό εμπόρευμα είναι οι σκλάβοι.

Φτάνοντας λοιπόν οι Ευρωπαίοι στις «νέες» ηπείρους πλησιάζουν με δόλια μέσα τους γηγενείς, τους πολεμούν αποδεκατίζοντας ολόκληρους πληθυσμούς, υποδουλώνουν τους επιζώντες και επιβάλλουν τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Οι «νέες» ηπείροι είναι πλούσιες και εύφορες. Οι νέοι δούλοι είναι ίσως το πιο σημαντικό και ανεκτίμητο κεφάλαιο. Κάποιοι από αυτούς μένουν στις αποικίες και χρησιμοποιούνται ως εργάτες γης, άλλοι δουλεύουν σε μεταλλεία και ορυχεία, άλλοι μεταφέρονται σε άλλες αποικίες (στην Αμερική είχαν έλλειψη γιατί τους ξεπάστρεψαν όλους), άλλοι επίσης πουλιούνται σε χώρες της Ευρώπης που οι παλιοί δουλοπάροικοι έχουν κερδίσει προνόμια μέσα από αγώνες και άλλοι επανδρώνουν γενικά το εμπόριο σκλάβων. Η εξαθλίωση και η πλήρης εκμετάλλευση των σκλάβων απ' τις «νέες» ηπείρους έχτισε τις θαυμαστές πόλεις των αποικιοκρατικών χωρών της Ευρώπης. Η Ευρώπη, με τα χέρια της λερωμένα έχτισε τα καθαρά και αποστειρωμένα της ιστορικά κέντρα. Οι σύγχρονες ανέσεις και τα κοινωνικά κράτη αυτών των χωρών έχουν πίσω τους αιώνες εκμετάλλευσης, υποδούλωσης και φτωχοποίησης ολόκληρων ηπείρων

Κάπου σε αυτή την περίοδο βρίσκονται οι σύγχρονες απαρχές του φυλετικού ρατσισμού. Η αποικιοκρατία συμβαίνει μια περίοδο όπου η φεουδαρχία έχει ταρακουνηθεί από τους αγώνες των δουλοπάροικων..

Μεγάλος φόβος, λοιπόν, των κυρίαρχων είναι η δημιουργία σχέσεων αλληλεγγύης

και συνεργασίας για την ανατροπή τους μεταξύ ιθαγενών και ευρωπαϊών δούλων, πολλούς απ'τους οποίους έχουν μεταφέρει στις αποικίες. Έτσι λοιπόν, οι ευρωπαίοι εργάτες παύουν να είναι δούλοι, είναι ανώτεροι ιεραρχικά και φυλετικά, χωρίς βέβαια αυτή τους η θέση να αλλάζει πραγματικά τις συνθήκες ζωής τους. Η εξουσία διαχέεται και κάνει την κυρίαρχη τάξη πιο ασφαλή. Ένα ακόμα θετικό για τα αφεντικά: έχουν πια το πιο εξαθλιωμένο κομμάτι των κατώτερων στρωμάτων, το οποίο μπορούν να μεταχειριστούν όπως θέλουν χωρίς αντιστάσεις μιας και σε αυτό δεν ανήκει τίποτα, είναι μεταφερόμενο και θεωρείται από τους ισχυρούς και από κάποιους επιστήμονες πολιτισμικά, ακόμη και νοπτικά πολλές φορές κατώτερο. Επιστημονικές θεωρίες και έρευνες πάσχιζαν μάλιστα κατά καιρούς να αποδείξουν την «βαρβαρότητα» των εξω-ευρωπαϊκών πολιτισμών, καθώς και τη νοπτική τους υστέρηση σε σχέση με τους λευκούς. Οι νέοι κεφαλαιοκράτες αποφασίζουν να επιβάλλουν τάξη στον κόσμο που αρχίζουν να εξουσιάζουν, αυτή η νέα τάξη διαμορφώνεται γύρω απ' την έννοια της παραγωγικότητας που γίνεται η βασική αρχή αυτού του συστήματος. Ας μην ξεχνάμε όμως ότι η παραγωγή μέσα στον καπιταλισμό έχει συγκεκριμένα όρια, δεν γίνεται από όλους για όλους, αλλά από τους εργάτες για τη συσσώρευση περισσότερου κεφαλαίου για τα αφεντικά. Πρώτος στόχος είναι «οι περιττοί» και μη εντασσόμενοι στην παραγωγή που το προηγούμενο σύστημα είχε δημιουργήσει και οι οποίοι περιφέρονταν με σχετική ελευθερία. Αυτοί ήταν οι περιπλανώμενοι επαίτες και οι «τρελοί». Η θέση που τους βρίσκει το νέο σύστημα εξουσίας είναι αρχικά στα άσυλα εργασίας («working houses»). Εκεί σε συνθήκες πλήρης εξαθλίωσης κρατούνται υποχρεωτικά και δουλεύουν όσο μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Διαφορετικά, ακολουθούσε δημόσιος απαγχονισμός για παραδειγματισμό. Σημασία έχει εδώ και ο ρόλος της εκκλησίας στην νομιμοποίηση και στην ανάδειξη της εργασιακής πθικής. Η εκκλησία, παλιά καθολική και κυρίως νέα προτεσταντική, ταγμένη συνήθως στο πλευρό των αφεντικών διακηρύσσει ότι η αεργία είναι αμαρτία και επίσης ότι εξιλέωση κάθε αμαρτίας είναι εργασία.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια θεσμοθετείται πλέον και ο σεξισμός έμπρακτα. Το γυναικείο σώμα καθυποτάσσεται και η βασική εργασία της γυναίκας είναι η αναπαραγωγή εργατικού δυναμικού.

Έτσι, οικοδομείται μια πατριαρχική τάξη πραγμάτων, με βάση τον αποκλεισμό της γυναίκας από την μισθωτή εργασία και κατά συνέπεια την υποταγή της στους άντρες. Ο εξουσιαζόμενος άντρας γίνεται λοιπόν με τη σειρά του εξουσιαστής.

Περίπου την ίδια περίοδο αρχίζουν να διαμορφώνονται τα έθνη-κράτη. Αυτά θα συνεχίσουν να συγκροτούνται, να διαλύονται και να ανασχηματίζονται μέσα στην πάροδο των αιώνων και θα οριστικοποιηθούν πολύ αργά (απ' τον 17 αι. μέχρι τον 19 αι.) μιας και δεν αποτελούν μια αναλλοίωτη φυσική οντότητα. Χαρακτηριστική ένδειξη είναι ότι στο συνέδριο της Βιέννης (1815), που έγινε για να ξαναμοιραστεί εδαφικά η Ευρώπη μετά τη λήξη των ναπολεόντειων πολέμων, δεν λήφθηκαν υπόψη κριτήρια όπως η ομοιότητα των πληθυσμών ή το ποιος είχε στην κατοχή του από παλιότερα κάποιο έδαφος, αλλά ποιος είχε την ισχύ να διεκδικήσει ένα έδαφος που τον συνέφερε. Τα κριτήρια γύρω απ' το τι συνιστά ένα έθνος παρέμειναν ασαφή για κάποιο καιρό. Στην Αρχή των Εθνотήτων (1830) τα όρια που τέθηκαν για να έχει ένα έθνος δικαίωμα αυτόνομης πολιτικής ύπαρξης ήταν ικανοποιητικός αριθμός πληθυσμού και εδαφικής έκτασης ώστε να εγγυάται τη βιωσιμότητά του, εισάγοντας έτσι την έννοια του «ζωτικού χώρου» που αποτέλεσε τη βάση πολλών εθνικιστικών κινημάτων.

Πάντως στη βάση της έννοιας του έθνους-κράτους ενυπάρχει και η έννοια του αποκλεισμού. Καθώς αυτή επίσης είναι η βάση των ανθρώπινων δικαιωμάτων που εισήχθηκαν στην αστική γαλλική επανάσταση, τα οποία δικαιούται μόνο ο πολίτης ενός κράτους. Να λοιπόν γιατί το έθνος-κράτος λειτούργησε. Πατί ο εξαθλιωμένος λαός έψαχνε ελευθερίες και δικαιώματα που πίστευε ότι θα τις βρει με την ένταξή του στο καινούργιο αυτό μόρφωμα. Το έθνος σαν ιδέα έδωσε ουσία και δύναμη στο κράτος. Επίσης, έδωσε νόημα στην υπεράσπιση του κράτους. Καταρχήν διαμόρφωσε μια εικόνα συνεκτικότητας και συνέχειας μέσα στους αιώνες. Το ύψιστο κοινό μεταξύ των ομοεθνών είναι η κοινότητα καταγωγής. Συνήθως αυτή η κοινότητα καταγωγής είναι η προέλευση απ' την ίδια φυλή. Μπορούμε όμως να μιλήσουμε πλέον για φυλή, πόσο μάλλον για καθαρή? Και μόνο να εξετάσουμε σχηματικά τις μετακινήσεις πληθυσμών, τους πολέμους, τις αποικίσεις, τις μεταναστεύσεις βεβαιωνόμαστε για την πρόσμειξη των φυλών από τα αρχαία κιόλας χρόνια. Εκτός αν είμαστε πεπεισμένοι ότι οι αρχαίοι ημών πρόγονοι κάνανε σεξ αφού σιγουρεύονταν για την καταγωγή.

Αυτή η συνεκτικότητα διαμορφώθηκε με διάφορους τρόπους ομογενοποίησης ενός ετερογενούς πληθυσμού. Βασική πολιτική ομογενοποίησης ήταν καθιέρωση των εθνικών γλωσσών. Αυτές δεν ήταν ούτε κάτι αυτονόητο, ούτε κάτι κοινό για τον πληθυσμό. Στα περισσότερα κράτη οι επίσημες γλώσσες δεν ήταν εθνικές, ήταν π.χ τα λατινικά για πολλά κράτη. Οι προλετάριοι μιλούσαν διάφορες γλώσσες και με διάφορες παραλλαγές. Οι εθνικές γλώσσες επιβλήθηκαν απότομα και οι διάφορες διάλεκτοι υποτιμήθηκαν. Αυτό έγινε κυρίως μέσω της εκπαίδευσης και της τυπογραφίας, που εξέδιδε μόνο στις επίσημες εθνικές γλώσσες πλέον.

Άλλος τρόπος ήταν η έκδοση εφημερίδας σε εθνικό επίπεδο. Αυτή όσο γινόταν μέρος της καθημερινότητας των ανθρώπων, έδινε την αίσθηση μιας ζωής παράλληλης και κοινής μέσα στο ίδιο έθνος. Αντίστοιχη πολιτική ομογενοποίησης είναι η εμφάνιση της ιστορίας ως εθνικής. Η ιστορία διδάσκεται και καταγράφεται δείχνοντας μια συνέχεια του κάθε έθνους απ' την αρχαιότητα ως το σήμερα, προβάλλοντας επίσης την τωρινή ιστορία, καθώς και την κουλτούρα ως εξέλιξη της παλαιότερης. Υπήρξαν επίσης μέθοδοι πιο «δραστικοί», όπως εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ενάντια σε μειονότητες και βίαιες ανταλλαγές μειονοτικών πληθυσμών.

Ενώ λοιπόν σύμφωνα με το μύθο του έθνους το σημαντικό είναι το κοινό έθνος, οι ταξικές διαφορές έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Η αλήθεια όμως είναι ότι ένας προλετάριος έχει κοινή θέση-ρόλο στο σύστημα μ' έναν «ξένο» προλετάριο και μοιράζεται παρόμοιους φόβους και άγχη για τη ζωή του απ' ότι μ' έναν «συμπατριώτη» αφεντικό. Εξάλλου η ισχυροποίηση του έθνους δεν θα σταματήσει τις ιεραρχικές και εξουσιαστικές σχέσεις και δομές, αφού είναι δημιουργηματο του συστήματος. Τα όποια «κατορθώματα» δεν θα καρπώνονται απ' όλους, αλλά από τα αφεντικά, είτε είναι ντόπια, είτε ξένα.

Αυτό που επίσης προσφέρει το έθνος είναι μια σταθερή ταυτότητα που φαντάζει επίσης ουσιαστική έτσι όπως προβάλλεται. Δίνει την αίσθηση στο άτομο ότι με την παρουσία του είναι συνεχιστής της μακράς ιστορίας του έθνους του και ότι κουβαλάει την κληρονομιά αυτού, την οποία θεωρεί ιδιαίτερη και εκλεκτή. Η εθνική ταυτότητα προσφέρει επίσης μια ψευδαίσθηση ενοποίησης, άρα και ασφάλειας-πρεμίας. Εκτός των άλλων έχει και μια νομιμοποιητική διάσταση, αφού βασική της αξία είναι η διατήρηση του έθνους και η θριάμβευσή του, ανεξάρτητα από τις «θυσίες» που επιβάλλονται για τους πολίτες του.

Η ιστορία έτσι όπως καταγράφεται και διδάσκεται έχει αφομοιωθεί από όλους μας σχεδόν ως η ιστορία των διαφόρων εθνών, της εξέλιξής τους μέσα στον χρόνο και των μεταξύ τους αλληλεπιδράσεων. Βασικό στοιχείο της επίσημης ιστορίας είναι καταρχήν για τα αρχαία χρόνια ο ελληνοκεντρισμός, όπου μαθαίνουμε για τις δοξασμένες μέρες των «προγόνων» μας, ξεχνώντας ότι και τότε υπήρχε δουλεία, άνιση κατανομή του πλούτου και της εξουσίας, σεξισμός κ.α. Έπειτα, για τον Μεσαίωνα οι αναπαραστάσεις που έχουμε από την επίσημη ιστορία είναι πως ήταν μία περίοδος σκοταδιστική, αποκρύπτοντας μας τις συνεχείς εξεγέρσεις των εξαθλιωμένων και τις προσπάθειές τους για τη δημιουργία ελεύθερων κοινοτήτων βασισμένες στην ισότητα και την αλληλεγγύη. Το κυνήγι μαγισσών μάλιστα τοποθετείται αυθαίρετα στον Μεσαίωνα, ενώ στην πραγματικότητα συμβαίνει στην Αναγέννηση και συνεχίζεται μέχρι και τον 17 αι. του λεγόμενου διαφωτισμού και ορθολογισμού. Αναφέρονται σε μια ιστορία που τους πολέμους της Ευρώπης τους ονομάζει ανακαλύψεις και έπειτα αναφέρεται αντιθετικά στην βαρβαρότητα των έξω-ευρωπαϊκών πολιτισμών. Η ιστορία λοιπόν κατασκευάζεται και είναι βασικό μέσο αφομοίωσης του εξουσιαστικού λόγου. Ψάχνοντας και συλλογιζόμενοι μπορούμε να φτιάξουμε ένα νήμα αντι-πληροφόρησης, γιατί τα χνάρια μιας «αρχαίας» ιστορίας είναι ακόμα εδώ...

**γιατί όσο μας κλέβουν την ζωή
άλλο τόσο μας ποτίζουν με
έθνος και φυλή**

**ούτε φασισμός ούτε αλλές
μαλακίες σφαγεία δεν θα αφήσουμε
να γίνουν οι πλατείες...**

Τα νεοναζιστικά ζόμπι ξύπνησαν και διψάνε για αίμα. Οι σελίδες της ιστορίας είναι ποτισμένες με αίμα, με αίμα χιλιάδων προλετάρων που πολέμησαν ενάντια στους νάζι και στο φασισμό. Ο μισανθρωπισμός και ο σαδισμός των νάζι είναι γνωστός. Εδώ θα μπορούσε να πεις κανείς-καμία ότι ίσως θα έφτανε αυτό και μόνο για ένα αντιφασιστικό λόγο: το απλό και τόσο ξεχασμένο ότι όλοι είμαστε άνθρωποι(*). Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσα άπλα, οι φασίστες και οι παρακρατικές συμμορίες δεν αποτελούν απλώς κάποια σκοτεινή μοχθηρή συνωμοσία τρελαμένων μισάνθρωπων άλλα πρόκειται (και) για το μακρύ - αιματοβαμμένο - βρώμικο χέρι της δημοκρατίας και γενικότερα του καπιταλιστικού συστήματος. Αποτελούν όλους εκείνους τους μηχανισμούς που είναι πάντα πρόθυμοι να κάνουν την βρώμικη δουλειά που το καλό και δημοκρατικό κράτος αποφεύγει. Αυτό το γνώριζαν και το βίωναν πάντοτε όλοι όσοι για τα αφεντικά ορίζονταν ως ο εσωτερικός εχθρός.

Μέσα στο περιβάλλον της συστημική κρίσης και με την ολομέτωπη επίθεση των αφεντικών με σκοπό την λεηλάτηση των ζώων μας η ντόπια κυριαρχία προωθεί το όλο και πιο νεοφιλελεύθερο - φασιστικό της πρόσωπο.

Το σύστημα βρίσκεται σε κρίση και καλύτερα από όλους μας το ξέρουν τα αφεντικά. Έτσι το καθεστώς λαμβάνει όλο και πιο αντιδραστικά μέσα. Το δόγμα μηδενικής ανοχής ενάντια στου διαδηλωτές των απεργιακών πορειών, οι επιχειρήσεις σκούπας ενάντιων μεταναστών, το επίσημο προμοταρισμα των φασιστών απο τους χαφιέδες της τηλεόρασης(**) και η συνολική αδυσώπητη επίθεση εναντίων των προλετάριων αποτελούν εικόνα της νεοφιλελεύθερης φασιστικής πολιτικής. Η πολιτική αυτή βρήκε άξιο σύμμαχο την απύθμενη βλακεία(?****) των μικροαστών-ελληναραδων που για άλλη μια φορά βρήκαν την ευθύνη στους μετανάστες στους αναρχικούς στους κομμουνιστές, στις οροθετικές πόρνες και οτιδήποτε άλλο πέρα από τα αφεντικά τους. Οι καιροί όμως είναι περισσότερο πονηροί και ξεκάθαροι από ποτέ. Όπως και οι επιλογές. Με την ταξική συνείδηση να έχει διαμελιστεί και να έχει αλλοτριωθεί εντελώς, με τις μηντιακες κραυγές για εθνική ενότητα, με την μεταπολιτευτικά ενοχική αριστερά που στην προσπάθεια κάρπωσης ψήφων φοράει πατριωτικά προσωπίδα, με τα αφεντικά να στοχοποιούν και να τρομοκρατούν τους καταπιεσμένους και με το οργανωμένο (παρα)-κράτος νεοναζι-φασίστες να διεξάγουν ρατσιστικά πογκρόμ και εκκαθαριστικές επιχειρήσεις(****) -κυρίως όσων μεταναστών διαμένουν νόμιμα με σκοπό τον εκφοβισμό τους αφού τους παρανόμους τους έχει αναλάβει το επίσημο κράτος-, με την στήριξη ή και την συμμετοχή ντοπίων και μη εργατών(!) καθώς και την δεδηλωμένη πλέον συνεργασίας τους με τα αφεντικά για την προώθηση εξαθλιωμένου εργατικού δυναμικού με εθνικά χαρακτηριστικά, δεν μένει τίποτα λιγότερο από την χάραξη των γραμμών. Δυστυχώς ή ευτυχώς τα περιθώρια για δε βαριέσαι δεν ήξερε είναι μικρός/η τελείωσαν. Όπως και η αδιαφορία για τις επιθέσεις των πληρωμένων μαφιόζων της δημοκρατίας. **Ο αντιφασιστικός αγώνας αποτελεί για εμάς ενά δομικό και αναποσπάστο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα προς την οξυνσή του ταξικού ανταγωνισμού ανάμεσα στους καταπιεσμένους και το κράτος, τα αφεντικά και τα κάθε λογή τσιράκια τους(ρουφιάνου-φασίστες-παπαδαρίο).**

Δεν θα αφήσουμε λοιπον τις γειτονιες μας με ρατσιστικό δηλητηριο ούτε και με άλλες κανιβαλίστικες μαλακίες.

* το είμαστε όμως όλοι άνθρωποι δεν διαχωρίζει τις επιλογές και τις πλευρές που διαλέγει ο καθένας. Τα αφεντικά και οι εργάτες δεν μπορούν να είναι από την ίδια πλευρά όπως και αγωνιστές με τους χαφιέδες...

**όσο και αν βαυκαλίζονται οι δημοσιογράφοι οτι "επιτίθενται" στους φασίστες, είναι οι ίδιοι που προματάρουν το μοντέλο μετανάστη-εγκληματία, καθώς επίσης είναι αυτοί που δίνουν βήμα στους φασίστες για να σπέρνουν τον οχετό τους. Τέλος είναι γνωστό και μεγάλο όπλο της καπιταλιστικής μηχανής οτι η "αρνητική διαφήμιση" είναι πολλές φορές πιο ισχυρή από την θετική.

*** θα μπορούσαμε να πούμε και στήριξη αφού οι μικροαστοί στο σύνολό τους σφύζουν από μια ρατσιστική διάθεση και δεν είναι σε θέση να "χάσουν" το πλούτισμός τους που με τόσο κόπο έττισαν τόσα χρονιά(90's) πάνω στο φτηνό "παράνομο" πλέον εργατικό δυναμικό στους μετανάστες.

****το παρακράτος έχει πλούσιο βιογραφικό σε τέτοιες επιχειρήσεις εντός και εκτός συνόρων βλέπε 1995 πόλεμο πρώην Πουγκοσλαβίας που ντόπιοι παρακρατικοί μηχανισμοί συνεργάστηκαν άφογα στις εκκαθαρίσεις που έκαναν σερβοφασίστες εναντίων βόσνιων

**ΟΥΤΕ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ
ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ**

ΑΝ ΔΕΝ ΣΕ ΞΕΚΑΝΕΙ Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΘΑ ΣΕ ΞΕΚΑΝΕΙ Ο ΦΟΒΟΣ..

Το πολιτικό,οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον που ζούμε.

Η περίοδος που διανύουμε διατυμπανίζεται συνεχώς “ως η περίοδος της κρίσης,με πιο απλά λόγια η περίοδος εκείνη που οι καταπιεσμένοι “πρέπει” να πειθαρχήσουν και να σκύψουν το κεφάλι. Η απλούστευση αυτή, ούτε τυχαία είναι, ούτε αθώα. Το παιχνίδι απλό και σίγουρο: για όλα μπορεί να φταίνε όλοι, εκτός από το ίδιο το βασικό οικοδόμημα, τον καπιταλισμό.Ένα σύστημα βασισμένο σε πρώτο και κύριο στάδιο στις παραγωγικές σχέσεις εκμετάλλευσης που δημιουργεί και σε δευτερό στάδιο στις κοινωνικές σχέσεις που απορρέουν από αυτό.Ένα σύστημα απόλυτα σύμφυτο με την “κρίση” που άλλοτε έχει μεγάλη ένταση και άλλοτε μικρότερη.

Στον ελλαδικό χώρο σίγουρα πάντως η 23/4/10, οπότε ανακοινώνεται η εισαγωγή της χώρας στο μηχανισμό στήριξης ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ,θα αποτελέσει ημερομηνία ορόσημο.

Τώρα που το καρότο τελείωσε, το ρεστίγιο αναλαμβάνει.

Καταστολή: η όξυνσή της και τα πεδία εφαρμογής της.

Η όξυνση της καταστολής και η εξελεκτική της διαδικασία μπορεί να χαθεί βαθιά στο χρόνο. Για χάρη συντομίας, θα θέσουμε ως αφετηρία την περίοδο 2004 και έπειτα. Ο λόγος είναι το κλίμα τρομοκρατίας που επικράτησε εν όψει Ολυμπιακών Αγώνων και αργότερα το 2006 οι δυναμικές, οργανώμενες και συγκρουσιακές φοιτητικές κινητοποιήσεις, που έθεσαν τις νεότερες βάσεις για την όξυνση του συνεχιζόμενου κοινωνικό-ταξικού πολέμου και φυσικά οδήγησαν στην αντίστοιχη κρατική απάντηση. Ακολούθησε η εξέγερση του 2008, όπου ήδη τα σημάδια της οικονομικής κατάρρευσης είχαν αρχίσει να διαφαίνονται στον αέρα. Οι παρακαταθήκες που άφησε ο Δεκέμβρης σε εμπειρίες και οι εξελίξεις που έθεσε σε ροή είναι ακόμα ενεργές.

Το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά αντιλαμβανόμενα, ότι δεν έχουν τίποτα άλλο να υποσχεθούν στους από τα κάτω, πέρα από την φτώχεια και την εξαθλίωση, οξύνουν και αναβαθμίζουν την καταστολή. Μέσα στην μεταδεκεμβριανή ακολουθία και στο περιβάλλον της κρίσης, το πλέγμα και τα βέλη της καταστολής έχουν ως πρώτο στόχο ριζασπαστικά κομμάτια, όπως τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και γενικά όποιον αντιστέκεται.

Όποιος αγωνίζεται ακηδεμόνευτα και σηκώνει κεφάλι, πρέπει να δεχτεί το ρεστίγιο:

- Από τις απεργιακές κινητοποιήσεις, που χαρακτηρίζονται νομικά ως παράνομες ή απαξιώνονται ως συμφεροντολογικές διεκδικήσεις ενάντια στο κοινωνικό σύνολο, με την βοήθεια της επικοινωνιακής κυριαρχίας που πραγματώνεται από του ρουφιάνους των Μ.Μ.Ε, ως την απεργία πείνας των 300 μεταναστών.
- Από τις μεγάλες συγκρουσιακές πορείες και τον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας, που υπερασπίστηκαν με λύσσα και συνείδηση την επιλογή να ορίζουν οι ίδιοι τις ζωές του,
- Από τις τωρινές συγκρούσεις στις Σκουριές Χαλκιδικής όπου οι κάτοικοι και αλληλέγγυοι αγωνίζονται ενάντια στην “ανάπτυξη”- ερήμωση του τόπου τους, εξαιτίας της μεταλλευτικής εκμετάλλευσης.

Αλληλεγγυή στους 14 συλληφθέντες για τις συγκρούσεις στις Σκουριές.

- Από τις εκκενώσεις, εισβολές και εμπρηστικές επιθέσεις σ’ καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, εξαιτίας της ακηδεμονευτής πολιτικής τους δράση εναντία στην κυριαρχία.

**Κάτω τα ξερά σας από τις καταλήψεις-Αλληλεγγυή στην Καταληψη
Αέλα(Θεσσαλονίκη).**

- Από τις οργανωμένες μαχητικές αντιφασιστικές περιπολίες στο κέντρο της Αθήνας, όπου σε μια εξ αυτών έγινε συμπλοκή με φασιστοειδή με κατάληξη το τσάκισμα αυτών. Επακόλουθο του ξυλοδαρμού των φασιστοειδών ήταν η άγρια επίθεση των ομάδων Δέλτα και όχι μόνο στους αντιφασίστες-τρίες και η σύλληψη 15 εξ' αυτών. Το όργιο των βασανισμών που βίωσαν οι σύντροφοι-ισσες στην ΓΑΔΑ αποτελεί μια εξελεγμένη μορφή καταστολής που επιφυλλάσσουν τα μαντρόσκυλα των αφεντικών στους αγωνιστές.

Όυτε βήμα πίσω. Αλληλεγγύη στους συλληφθέντες της αντιφασιστικής μοτοπορείας.

- Από τις συγκρούσεις με φασίστες που προσπάθησαν να επιτεθούν στην κατάληψη Μαραγκοπουλείο (Πάτρα) ανεπιτυχώς καθώς εντοπιστήκαν έγκαιρα και αποκρουστήκαν από τους συντρόφους με αποτέλεσμα και πάλι την σύλληψη 4 συντρόφων. (το κράτος φυλάει καλά τα παιδιά του). Μέχρι τις καθημερινές αντιστάσεις των καταπιεσμένων στο ασφυκτικό κοινωνικό πεδίο.

Αλληλεγγύη στους 4 συλληφθέντες στην Πάτρα.

Η καταστολή δεν είναι μόνο η φυσική που είναι και φανερή αλλά επεκτείνεται σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας με την ανεργία, την επισφάλεια, την αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση, κτλ. Αυτό όμως που γίνεται σαφές είναι ότι το κράτος και το κεφάλαιο εξαπολύει ολομέτωπη επίθεση σε όσα κομμάτια αγωνίζονται και δρουν έξω από ελεγχόμενους μηχανισμούς.

Οι πολιτικές κοινωνικής αφάιμαξης προϋποθέτουν την άμεση επίθεση της κυριαρχίας προς το κοινωνικό σύνολο. Η διατήρηση των ληστρικών τους θέσεων απαιτεί την αναβάθμιση και εξέλιξη της καταστολής. Το κράτος, προς την αντιμετώπιση του εσωτερικού εχθρού, αναπτύσσεται διαρκώς υλικοτεχνικά για να θέσει φραγμούς στα επερχόμενα ρήγματα ανταρσίας που διαφαίνονται στο υπάρχον κοινωνικό πεδίο. Η θωράκιση και η εκδικητικότητα δε θα αρκестεί μόνο στο υλικοτεχνικό μέρος της αναβάθμισης αλλά θα επεκταθεί και στο νομικό: διατάξεις τρομονόμων και τροποποίηση αυτών ανάλογα με την οξείτητα των γεγονότων, προφυλακίσεις ατόμων λόγω της κοινωνικής του δραστηριότητας και των φιλικών τους σχέσεων, ή απλά επειδή βρέθηκαν στο "λάθος" μέρος τη "λάθος" ώρα, καθώς και δημόσια διαπόμπευση αγωνιστών (βλέπε συλλήψεις αγωνιστών στις απεργιακές προσυγκεντρώσεις στην Πλατεία Γαρδένια του Ζωγράφου στις 26/9/12) στα ΜΜΕ καλώντας την κοινωνία να παρεί το ρόλο του ρουφίανου. **Η επίθεση του κράτους, που πολλές φορές φτάνει στα όρια της εκδικητικότητας προς όλους όσους επιλέγουν το δρόμο της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας και της επίθεσης, είναι πλέον ολοφάνερη.** Τα μπουντρούμια της δημοκρατίας τους, μετρούν διαρκώς αιχμαλώτους που στάθηκαν έναντι των δυναστών τους, διατηρώντας αλώβητο το φρόνημα και την αξιοπρεπεία τους σε καιρούς χαλεπούς.

Δε τους προλάβουμε πριν μας προλάβουν.

Δε χωράει λοιπόν καμία αίσθηση ηττοπάθειας μπροστά στην όξυνση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Η επίθεση των από τα κάτω μέσω πολύμορφων δράσεων και η συνεχής αποδόμηση του κυρίαρχου λόγου δεν μπορεί να θεωρείται ότι θα χαίρει εκτίμησης από τα αφεντικά της γης. Όλα κινούνται στα πλαίσια του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, ο οποίος είναι πάντα υπαρκτός. **Π' αυτό τα όπλα των καταπιεσμένων είναι η συνεχής κριτική σκέψη και ανάλυση των δεδομένων του υπάρχοντος, η οργάνωση σε αντιεραρχικές δομές-λαϊκές συνελεύσεις, συλλογικότητες, σωματεία βάσης.** Πατι η μόνη απάντηση στην καταστολή είναι οι αυξανόμενες εστίες αντίστασης και επίθεσης: **"Να κάνουμε ολόκληρη τη γη ένα φιλόξενο πεδίο για τους κυρίαρχους."**

**η συνειδητοποίηση της ταξικής θέσης του καθενός,
η συνειδητή επιλογή συμμετοχής σε ένα ευρύ μαχητικό
και ανατρεπτικό κίνημα
όπως και η εμπρακτική αλληλεγγύη ανάμεσα στα
αγωνιζόμενα κομμάτια
είναι η μόνη γραμμή άμυνας και επίθεσης**

ΗΜΑΣΤΑΝ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΑΛΗΤΕΣ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Κουκουλοφόροι ρημάζουν το κέντρο της Αθήνας
Στο έλεος του η πόλη που φλέγεται
Χάος, 50 αλτύτες βανδάλισαν ότι βρήκαν μπροστά τους
και διάωσαν την ειρηνόφιλους διαδηλωτές,
"Που είναι η κατανομία,"
περιγραφή των ρουφιανόκάνων για τα
συγκρουσιακά γεγονότα της 12/2/2012

Τα τριάρια των αρετικών έδωσαν για άλλα μία φορά
το διαπιστευτήριό τους. Τα καταπαισμένα ρεπορτάζ των
δημοσιογράφων που δεν δίστασαν να αναφερθούν σε
εργαζόμενους που θα χάσουν τις δουλειές τους σε
μικροεπιχειρήσεις (κράσεις, πολυεθνικές) της Ελλάδας
σε θέματα συντάξεων και σε παρακρατικούς
πρωτακτορες δεν πρόκειται παρά για ποταποαλιεμένες
ή ευαίσθητοισμένες δημοσιογραφικές φωνές.
Ο σκοπός που εξηλείσαν το κωθία των media είναι
πάντα στρατηγική των κυριάρχων. Η λάσπη η διαφθορά
και η παραπληροφόρηση έχουν ως στόχο την απομόνωση
και την καταβολή τις κοινωνικής αντίβιους και τον εκφοβισμό
των αγωνιζόμενων και εξεγερμένων προλεταρίων.

**ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ
ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΡΕΙ
ΒΕΣΗ**

Η ΣΚΥΒΕΙΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Η ΒΓΑΙΝΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΗΜΑΣΤΑΝ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

"Χιλιάδες εξεγερμένοι προλεταρίων
είτε επέλεξαν να συγκρουστούν με οργή
με τις κατασταλτικές δυνάμεις των αρετικών
είτε αρνήθηκαν να αποχωρήσουν από την
πλατεία Συντάγματος παρά τα άπειρα χημικά των ΜΑΤ,"
περιγραφή από όσους ζήσαμε τις μαγικές
στιγμές των οδοφραγμάτων άλλα και της
διαδίκλισης της 12/2/2012

Την ημέρα της επικύρωσης της δανειακής σύμβασης
την ημέρα που τα ντόπια και διεθνή αφεντικά αποφασίζουν
για την πλήρη αφαίμαξη των υπηκόων τους, εκπομπές
χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους.
Συνθήματα, πάθος, συγκρούσεις, εμπρησμοί τραπέζων
και εμπορικών αλυσίδων, απολιτοιστίσεις, εμπρηκτά
αλληλεγγύη των αγωνιζόμενων στα πλαίσια του δρόμου.
Το σκούλι της δημοκρατίας επέθεσαν με λύσσα αλλά
δεν κατάφεραν να λυγίσουν την οργή του κόσμου.
Στα δεκάτα των ετών ακολουθήσαν με άμεση
κατασταλτική - μοναχική επίθεση για την αναπίστηση της
κοινωνικής αντίβιους και την κατασκευασμένη του
αγωνιζόμενου αλιούδου. Όσοι όμως βρέθηκαν εκείνη την
ημέρα στο δρόμο γνωρίζουν καλά το τι συνέβη, το ποιο
είναι οι παρακρατικοί, ποιοι τους κλέβουν τις ζωές τους
το ποιο είναι οι εχθροί τους.

**ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ**

Η ΜΕΝΕΙΣ ΘΕΑΤΗΣ

Η ΒΓΑΙ ΕΚΕΙ...

Vogliamo tutto a per tutti
στην Ν. Σμύρνη και τις γύρω περιοχές
www.vogliamotutto.org

**"Ο μύθος μιας ψευδοαντιπροσωπευτικής Κυβέρνησης χρησιμεύει για
ν' αποκρύψει την κυριαρχία των μαζών από μια προνομιά «ελίτ»,
για μειοψηφία που έχει εκλεγεί απ' τις λαϊκές μάζες, οι όποιες είναι
παγιδευμένες και δεν ξέρουν για ποιόν ή γιατί ψηφίζουν"**
Μ.Μπακοΰνιν

Μέσα σε ένα τελεώτο κυκεώνα ταξικής επίθεσης κράτους και κεφαλαίου
ενάντια στην μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία καλοήμισσε και πάλι να διαλέξουμε
τους αφέντες μας. Εμείς που πλέον δεν μας πέρνει κανένας λόγος να
διαπραγματευτούμε συλλογικά το ύψος του μισθού της σκληριάς μας. Εμείς που
δεν ήμαστε αρκετά σοφοί να αποφασίσουμε αν θέλουμε να κρεωθούμε για άλλα
50 χρόνια σε ντόπια και ξένα αφεντικά, που δεν ήμαστε αρκετά έξυπνοι για να
αποφασίσουμε αν θέλουμε να συμμετάσχομε σε μια παγκόσμια αγορά με στόχο
την εξόντωση των οικονομικά ασθενέστερων. Εμείς εν τέλει που το πάνασοφο
κράτος δε θεωρεί αρκετά ώριμους να μπορούσαμε να χειριστούμε τις δικές μας
ζωές και υποθέσεις θα μετατραπούμε, ως δια μαγείας, στον πάνασοφο λαό που θα
επιλέξει ολος ταχάιος τον επόμενο αφέντη του.

Η οικονομική κρίση κατέδειξε την αξία που δίνει η άρχουσα τάξη
στο εκλογικό σώμα και τις «εντολές» του. Είναι πλέον εμφανέστερο από ποτέ πως η υποτιθέμενη κορυφαία δημοκρατική
διαδικασία δεν είναι τίποτα παραπάνω από στάχτη στα μάτια των καταπιεσμένων,
των από τα κάτω, εκείνων που την εποχή έξαρσης της κρίσης θεωρούνταν χωρίς
δύετερη οκείνη στο βωμό του κέρδους των αφεντικών.

Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη, πιο επιπιακτά από ποτέ προτάσσομε την
ενεργό αποχή από τις εκλογές. Την απονομημοποίηση της κεντρικής
αυτής διαδικασίας υποταγής και ξεπουλήματος της αξιοπρέπειάς μας και αντ'
αυτής την οργάνωση μας σε πολιτικές διαδικασίες έξω από
κόμματα και εκλογικές αυταπάτες. Τη διεκδίκηση όσων μας
ανήκουν, έξω από κρατικά ελεγχόμενους θεσμούς. Έξω από την αστική
δημοκρατία που δεκάρα δε δίνει για το δικό μας συμφέρον.

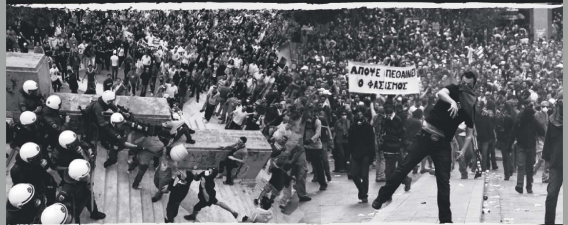
ΕΝΕΡΓΟΣ ΑΠΟΧΗ

Vogliamo tutto *στη Νέα Σμύρνη*
και τις γύρω περιοχές

www.vogliamotutto.org

Οι διεθνείς εξελίξεις δείχνουν ότι η βαθιά οικονομική και αστυτική κρίση
ξεπερνά τα στενά όρια του ελληνικού κράτους και διαμορφώνεται σε ένα παγκόσμιο δεδομένο.
Με πρόσφατη την κρίση, εξελικτικά ολοκληρωθεί η επίθεση στο κόσμο της εργασίας, καταργώντας
κοινωνικά κερκημένα και εντατικοποιείται η κατάσταση. Έτσι, η γενικότερη αναδιάρθρωση
του πολιτικοοικονομικού συστήματος προς μια ολοκληρωμένη κατεδίκωση.
Οι ενδοαστικές μεταρρυθμίσεις, ημιαστών κομμάτων και
ξεπουλημένων συνδικαλιστών δεν αποτελούν λύση.
Οι απαντήσεις μας πρέπει να είναι συνολικές και ριζικές.

ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ Η' ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ

Μπροστά στην επέλαση κράτους και κεφαλαίου δε χωρούν χρονотριβές. Η απάθεια ισοδυναμεί με
συνάνθεση στα σχέδια των κυριάρχων, βυθίζοντας μας στην εξαθλίωση, τη φτώχεια και την υποαλή.
Στις συνθήκες του παγκοσμίου κοινωνικού-ταξικού πολέμου, οι απαντήσεις των καταπιεσμένων
βρίσκονται στην αντιεραρχική οργάνωση και ακαδέμητευτη δράση μας.
Σωματεία βάσης, λαϊκές συνελίξεις, αγριες επεργείες, συγκρούσεις...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

vogliamo tutto

a per tutti
στην Ν. Σμύρνη και τις γύρω περιοχές
www.vogliamotutto.org # contact@vogliamotutto.org

**κάποιες από τις αφίσες που
έχουν κολληθεί στους
δρόμους της Νέας Σμύρνης**

ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ ΕΚΕΙΝΗ Η ΣΤΙΓΜΗ
ΠΟΥ ΕΞΑΠΟΔΥΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ
ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ
ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ
ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ
ΑΓΟΝΙΣΤΕΣ